

ПАКУЛЬ БЕЗ МЕДАЛЁЎ

На Алімпійскіх гульнях у Рыа-дэ-Жанэйра свае выступленні завяршылі беларускія веласіпедысты-шашэйнікі, гімнасты і некаторыя цяжкаатлеты, а вось баксёры працягваюць барацьбу за ўзнагароды.

✓ Нашы веласіпедысты не змаглі заваяваць узнагароды ў Бразіліі. У жаночай шашэйнай індывідуальнай велагонцы з раздзельным стартам Алена Амалюсік стала толькі 11-й, у такім жа відзе мужчынскіх спаборніцтваў дзеючы чэмпіён свету Васіль Кірыенка заняў 17-е месца. Яшчэ адзін беларус Канстанцін Сіўцоў размясціўся на 25-м радку выніковага пратакола.

— *Спрабаваў знайсці свой рытм у гонцы, са старта не скажу што пачаў дрэнна, але не на той хуткасці ехаў, быў далёкі ад сваіх найлепшых вынікаў. Калі ў мінулым годзе да чэмпіянату свету падрыхтоўка складалася ідэальна, то ў гэтым сезоне, на мой погляд, ехаў не з тымі разлікамі. Падчас сезона нават зашмат увагі надаваў падрыхтоўцы да гэтай гонкі ў Рыа, — адзначыў пасля фінішу Васіль Кірыенка.*

✓ Аляксандр Буйкевіч завяршыў выступленне ў асабістым турніры шаблістаў у паядынку 1/8 фіналу. Там яго сапернікам стаў чэмпіён Алімпійскіх гульняў 2012 года венгр Арон Шылагі. У пачатку паядынку Аляксандр Буйкевіч імкнуўся на роўных супрацьстаяць больш тытулаванаму атлету, паспяхова атакаваў і выйграў стартавы адрэзак — 8:7, але ў другой частцы сустрэчы не змог захаваць поспех.

✓ Цяжкаатлетка Дар'я Пачобут заняла шостае месца ў вагавай катэгорыі да 69 кг. У першым практыкаванні яна змагла зафіксаваць штангу вагой 105 кг і працягнула выступленне ў штуршку. Там усе тры спробы Дар'я зрабіла ўдала, падняўшы 132 кг, і завяршыла выступленне з сумай у дваябор'і — 237 кг.

Перамогу атрымала кітаянка Косян Янмей з вынікам 261 кг.

✓ Дзмітрый Асанаў выйшаў у 1/8 фіналу алімпійскага турніру па боксе ў вагавай катэгорыі да 56 кг. У першым баі на алімпійскім рынку беларус сустрэкаўся з сапернікам з Дамініканскай Рэспублікі Эктарам Гарсія Мора, а наступны паядынак Дзмітрый правядзе з Цэндбаатарам Эрдээнэбатам з Манголіі. Сустрэча адбудзецца 14 жніўня.

Сёння барацьбу за ўзнагароды ў вагавай катэгорыі да 81 кг працягне яшчэ адзін беларус Міхаіл Даўгалевец. Яго сапернікам стане сярэбраны прызёр лонданскіх Гульняў-2012 Адзільбек Ніязымбетаў з Казахстана.

✓ Лідар зборнай па плаванні Аляксандра Герасімена не выйшла ў фінал Алімпіяды на дыстанцыі 100 м вольным стылем. У паўфінальным заплыве яна фінішавала з вынікам горшым, чым у папярэднім раундзе. У Рыа Аляксандра яшчэ будзе выступаць на дыстанцыі 50 м вольным стылем.

Вадзім ДЗЕВЯТОЎСКІ:

Напярэдадні адлёту ў алімпійскі Рыа-дэ-Жанэйра Вадзім ДЗЕВЯТОЎСКІ, дэпутат і старшыня Федэрацыі лёгкай атлетыкі, падзяліўся са «Звяздой» уражаннямі ад Алімпіяды.

— Вадзім Анатолевіч, у якім аб'ёме сочыце за Алімпіядай?

— У жывым эфіры ўсё глядзець складана. У запісе праглядаю ключавыя моманты спаборніцтваў. Калі выступаюць беларусы, сачу за навінамі ў рэжыме анлайн. Многіх спартсменаў ведаю асабіста. Падтрымліваю кожнага.

— Хто на гэты момант вас найбольш уразіў з беларусаў?

— Я вельмі ўсцешаны за Уладзіміра Самсонава. Ведаю яго як сапраўднага байца, чалавека, які выклікае захапленне. Ён — спалучэнне чалавечнасці і прафесіяналізму. Перацце, не кожны дзень гэта можна ўбачыць. І я ўдвая рады за Валодзю, што ён здолеў упершыню выйсці ў паўфінал Алімпіяды ў спаборніцтвах па настольным тенісе.

— Ён у чэрцёфінале атрымаў траўму, але ўсё роўна давёў паядынак да перамогі. Памя-

■ Гучныя імёны

ПЕРШЫ НА АЛІМПЕ

Як наш зямляк стаў нацыянальным героем Грэцыі, і ці быў ён родапачынальнікам спартыўнай журналістыкі?

Імя Зыgmунта Мінейкі сёння вядомае не толькі беларусам, але і ўсяму свету. Гэты таленавіты чалавек нарадзіўся ў 1840 годзе ў невялікім мястэчку Балвашнікі, што на Ашмяншчыне (цяпер вёска называецца Зялёны Бор). Яго жыццё пачалося ў шляхецкай сям'і, а вучыўся Зыgmунт у найлепшых навучальных установах таго часу. Спачатку Мінейка быў навучэнцам Віленскай гімназіі (дарэчы, разам з яшчэ адным не менш вядомым чалавекам — Францішкам Багушэвічам), потым — Інжынернага вучылішча ў Санкт-Пецярбургу, а затым — ваеннай школы ў Генуі, заснаванай знакамітым Гарыбальдзі.

Ваенная сцэжка

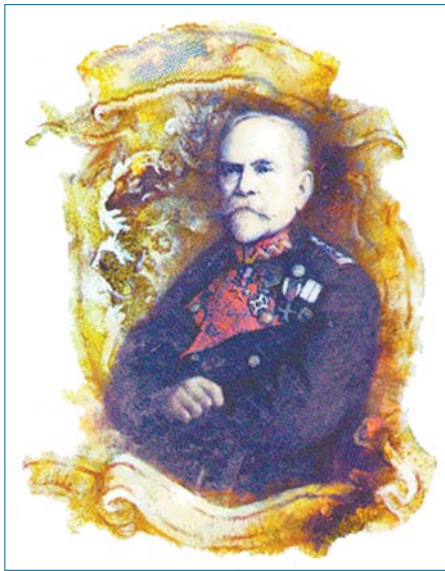
У часы паўстання пад кіраўніцтвам Каліноўскага Зыgmунт Мінейка быў камандзірам атрада паўстанцаў Ашмянскага павета. А пасля паражэння яго асудзілі да пакарання смерцю. Праўда, удалося падкупіць аднаго чыноўніка, і павешанне замянілі катаргай. Але ў жыцці Зыgmунта Мінейкі было столькі невыпадковых выпадкаў, што нават сталмляешся здзіўляцца. Па дарозе ў Сібір памірае яго таварыш, і з чужымі дакументамі Мінейка ўладкоўваецца ў Томску, адкуль пазней неўзабаве з'явае. У выніку беларус апынаецца ў Францыі, дзе заканчвае Акадэмію генеральнага штаба французскай арміі.

Мармуровы стадыён.

Таленавіты ва ўсім

У сярэдзіне 70-х гадоў XIX стагоддзя Мінейка перабіраецца ў Грэцыю і пачынае новы вектар сваёй дзейнасці. Дакладней — прыступае да раскопак легендарнага храма Зеўса ў Дадоне. Спробы знайсці гэты каштоўны гістарычны аб'ект археолагі рабілі на працягу двухсот гадоў, але ўсё было безвыніковым. Інжынерныя веды дазволілі Зыgmунту Мінейку вызначыць месца, дзе трэба шукаць храм, і ў выніку ён зрабіў сенсацыйнае археалагічнае адкрыццё — тут да беларуса і прыйшла сусветная слава.

У Грэцыі наш суайчыннік працаваў галоўным інжынерам правінцыі Эпір і Фесалія, будоваў жалезныя дарогі і масты, узначальваў Дэпартамент грамадскіх работ у Афінах. А калі краіна рыхтавалася прымаць першыя адроджаныя Алімпійскія гульні ў 1896 годзе, Мінейка ўзначаліў рэстаўрацыю алімпійскага Панацінаікоса — старажытнагрэчаскага Мармуровага стадыёна. Беларус працаваў і над узвядзеннем іншых спартыўных аб'ектаў да Гульняў. Але гэтым яго ўдзел у першай Алімпіядзе не абмежаваўся. На Гульнях Мінейка адкрыў яшчэ адну грань свайго таленту — публіцыстычную.

Першы спартыўны журналіст?

Па некаторых звестках, Зыgmунт Мінейка з Афінаў пісаў маляўнічыя, захапляльныя рэпартажы адразу ў некалькі газет: кракаўскі «Час», «Дзённік польскі», «Львоўскую

У тэму

Пра Зыgmунта Мінейку нам раскажаў гісторык, публіцыст, вядомы беларускі даследчык прафесар Адам МАЛЬДЗІС:

— У сваіх успамінах, якія называюцца «Ад тайгі да Акропаля» Мінейка піша пра час ад 1848-га па 1866 год. Гэты том быў напісаны ў апошнія гады яго жыцця. Зыgmунт Мінейка — асоба ўнікальная, выключная, адзін з нашых выдатных суайчыннікаў, якім мы абавязаны ганарыцца. Ён сапраўды працаваў у Міністэрстве грамадскіх работ, кіраваў дэпартаментам, які адказваў за аднаўленне стадыёна, дзе прайшлі Алімпійскія гульні 1896 года. Ці пісаў сам ён пра гэта — такіх звестак ва ўспамінах няма. Магчыма, Зыgmунт даваў некаторыя каментарыі, інтэрв'ю на конт будаўніцтва спартыўных арэн. У першую чаргу ён быў будаўніком, інжынерам. Такім чынам, вядома, беларус быў вельмі блізка да такой падзеі, як пачатак алімпійскага руху, які сёння працягваецца ў Рыа-дэ-Жанэйра. Цудоўна, што мы, беларусы, у час Алімпіяды ўспамінаем пра нашага суайчынніка. Лічу, што і ў Бразіліі таксама мусяць успомніць Мінейку ў пачатковым ці заключным слове.

кі. Ёсць магчымасць заключыць важнае пагадненне. Выдаваць яго змест пакуль не буду. Але станоўчы вынік дасць нашай лёгкай атлетыцы другое дыханне.

— Вы ж пастаянна на сувязі з лёгкаатлетамі. На што яны наракаюць? Чым незадаволеныя?

— Усё нармальна. Хоць невялічкі дыскамфорт у бытавым складніку прысутнічае, але нашы не скардзяцца. Навошта на падобных рэчах губляць энергію? Яны настроены на спартыўную барацьбу. І я ўсцешаны, што яны не распыляюцца, падыходзяць да гэтага па-філасофску.

— За кім будзеце сачыць асаблівым чынам?

— За ўсімі. Зразумела, кіданне молата я разумею лепш, але ўсё лёгкаатлеты будуць пад маёй увагай. Кожны з іх пераследуе свае задачы. І я хачу ўбачыць, як яны будуць з імі спраўляцца. Хтосьці паехаў у Рыа з прыцэлам на наступную Алімпіяду, а нехта хоча ляпнуць дзвярыма на развітанне...

— Як малатабоец Іван Ціхан?

— На нядаўнім чэмпіянаце Еўропы ў Амстэрдаме ён заваяваў сярэбраны медаль і ўжо даказаў, што і ў сорак гадоў з'яўляецца спартсменам сусветнага ўзроўню.

— Ягоны рэкอร์ด — 84,51 м. А ці можа ён зараз наблізіцца да яго?

газету». Калі гэтая інфармацыя сапраўдная, то, па сутнасці, менавіта беларус стаў родапачынальнікам спартыўнай журналістыкі і першым беларускім рэпарцёрам, які працаваў на Алімпійскіх гульнях. Крыніцы, у якіх Мінейка называецца першым спартыўным публіцыстам, кажуць, што Алімпіяду ў сваіх артыкулах ён называў «цудам у Афінах». Адзін з герояў публікацый Мінейкі — індыйскі спартсмен Бхандзі Лакшмі, які выступаў за брытанскую Індыю (дарэчы, атлет памёр толькі ў 2000-м, у 124 гады).

Дзеці і ўнукі як працяг генія

У 1910 годзе пытанне пра ўнёсак Зыgmунта Мінейкі ў развіццё эканомікі, культуры, стварэння ўзброеных сіл было вынесена на абмеркаванне грэчаскага парламента. Унікальны выпадак — у знак прызнання выбітных заслуг перад краінай парламент прысвоіў іншаземцу званне ганаровага грамадзяніна Грэцыі.

Зыgmунт дачакаўся з'яўлення на свет у 1919 годзе ўнука Андрэаса (ад шлюбу яго дачкі Сафіі з Георгіясам Папандрэу). Гэтаму хлопчыку таксама была накіравана вялікая будучыня. Андрэас Папандрэу быў прэм'ер-міністрам Грэцыі ў 1981—1989 і 1993—1996 гадах.

На схіле жыцця Мінейка двойчы бываў у родных мясцінах. У 1911-м ён наведаў Балванішкі, Ашмяны, Гальшаны, Вільню. Праз 10 гадоў прыехаў у Ашмяны, каб развітацца з роднай зямлёй, калі яму ўжо было за 80. Кажуць, што перш за ўсё, калі ён прыехаў у Ашмяны, Зыgmунт стаў на калені і пацалаваў родную зямлю.

У 1925 годзе Зыgmунт Мінейка памёр у Афінах, праводзіць яго ў апошні шлях прыехалі тысячы людзей з многіх краін.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.
lobazhevich@zviazda.by

«УЛАДЗІМІР САМСОНАЎ — САПРАЎДНЫ БАЕЦ!»